

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 18 червня 2015 року № 25 (604)

ГРУЗІЄ, УКРАЇНА З ТОБОЮ!

У понеділок, ввечері 15 червня 2015 року в церкві Різдва Христова, що на Подолі у Києві, відбулась панахида за загиблими під час повені в Тбілісі.

На панахиді був присутній Голова Одеської державної адміністрації, екс-президент Грузії Міхаіл Саакашвілі, який наголосив на готовності ДСНС України допомогти владі Грузії у ліквідації наслідків стихійного лиха в Тбілісі та подякував українському народові за підтримку.

Нагадаємо, що у столиці Грузії в ніч на 14 червня після сильної зливи та шквального вітру сталася повінь, що затопила центральні райони міста. За останніми офіційними даними, загинуло 12 осіб, 37 постраждали, доля ще мінімум 10 осіб невідома. Руйнівна стихія пошкодила дороги та інфраструктуру столиці. Затопило і зоопарк, внаслідок чого багато хижих тварин опинилися на волі.

Ці трагічні події не залишили байдужими більшість українців. Церква Різдва Христова була повна людьми, які прийшли щиро помолитися за душі загиблих грузинів.

В панахиді також взяли участь Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, а також представники Альянсу Балто-Чорноморських Націй (АБЧН) Тамар Шавладзе та Сергій Висоцький.

Висловлюємо щирі співчуття сім'ям загиблих. Сумуємо разом з грузинським народом. Перед стихією – ми всі безсилі. Але разом – набагато легше здолати її наслідки.

Молимось за душі невинно загиблих разом з братами-грузинами.

Нехай Бог оселяє їхні душі там, де праведні спочивають…

 АНОНС

КРУГЛИЙ СТІЛ – ПРО ЗЕМЛЮ

23 червня, в Києві, відбудеться круглий стіл на тему «Чи збереже Україна свою незалежність у разі неконтрольованого продажу землі?», який організував і проводить Конгрес Українських Націоналістів.

Участь у круглому столі, крім активістів Конгресу, візьмуть представники Асоціації «Земельна Спілка України», Асоціації «Український клуб аграрного бізнесу», Асоціація фермерів і приватних землевласників України, Асоціації сільських і селищних рад, народні депутати України, відомі громадські діячі.

У програмі заходу – вступне слово Голови Конгресу Українських Націоналістів Степана Брацюня, доповідь на тему: «Важливість земельного питання для долі української національної держави».

Для обговорення учасникам круглого столу пропонуються такі питання: «Стан і перспективи використання сільськогосподарської землі в Україні», «Важливість ефективного використання землі як головного активу сільських громад для їхнього розвитку», «Земля як основний актив громад», «Добровільне об'єднання територіальних громад і земельне питання. Ризики та переваги».

Як організатор круглого столу, Конгрес Українських Націоналістів закликав усіх учасників до конструктивного діалогу заради економічної могутності Української держави, створення нової моделі влади, а також забезпечення самодостатнього розвитку кожної територіальної громади в Україні.

Наш кор.

 ПОГЛЯД

ЗАМІСТЬ В'ЯЗНИЦІ ОПИНИВСЯ В «ОПОЗИЦІЇ»

В Україні появилася «Ліва опозиція» – об'єднання лівих і лівоцентристських партій і громадських організацій на чолі з лідером комуністів Петром Симоненком, прогресивною соціалісткою Наталією Вітренко, ідейним комуністом Георгієм Крючковим та істориком Валерієм Солдатенком, яких було представлено академіками, хоча такими вони ніколи не були, а також рекордсменом з легкої атлетики Р. Поварнициним. 12 червня, в Києві, відбулися установчі збори.

Доволі строката публіка – від комуністів і, даруйте, чорносотенців до начебто ліберальних русофілів – у своєму Маніфесті «заговорила» голосом одіозних політиків, відомих своєю антиєвропейськістю, українофобством і – холопською відданістю Москві. Від них – жодних несподіванок. Все те ж звиродніле україноненависництво, неприхована лють до патріотів, які в листопаді 2013-го вийшли на Майдан, а в лютому 2014-го загинули у боротьбі за свободу і європейське майбутнє України.

Ціною життя Небесної Сотні ми звільнили державу від кліки Януковича та адептів «руского міра». Проте Революцію Гідності в маніфесті потрактовано як «лютневий державний переворот», після якого «Україна втратила економічну і політичну незалежність», а її «внутрішню та зовнішню політику визначають США». Крім цього, «лівій опозиції» Україна ввижається «в якості провокатора Третьої світової війни», бо «братовбивчу громадянську» вона вже розв'язала. Причина всіх лих у тому, що «Україна відмовилася від інтеграції з країнами Митного Союзу», чим «прирекла себе на злидні і вимирання». А ще в нас «насаджується націонал-шовіністична ідеологія» і тоталітаризм.

Проте ні П. Симоненко з Н. Вітренко, ні ті, які до них примкнули, не хочуть кидати Україну напризволяще і цинічно пропонують конкретні плани її «порятунку». Це відновлення дружніх взаємин з Росією, з якою «на відміну від США і ЄС, нас об'єднують спільна історія, культура, духовність, цивілізаційні цінності (?!)». Крім Москви, нашими «рятівниками» в маніфесті названі позаблоковий статус України і друга державна мова – російська.

Риторика ворога, який готовий вас знищити вже тому, що ви хочете на своїй рідній землі побудувати незалежну європейську державу, не може бути обмежена тим, чого в нього апріорі нема, – ні совістю, ні мораллю, тим паче, ворога з холуйськими притаманностями і конкретним хазяїном у Кремлі. Щиро кажучи, я не припускала, що П.Симоненко, який мав би щонайменше сидіти в слідчому ізоляторі, якщо не в тюрмі, спокійно розгулює по Києву. Мало того, з'ясувалося, що його вояжі до Москви і назад набули регулярного характеру. І кордон він перетинає цілком легально, і до установчих зборів підготувався за цілковитого сприяння московських «товаріщей», і місцева влада не перешкоджала «доброму ділу». До речі, не чутно, щоб ГПУ запрошувала Симоненка на допити. Чи нема питань до нього? А в громадськості, знаєте, є. Насамперед, до влади, яка своєю яловістю вражає найтерпеливіших українців. Хтось у Мін'юсті начебто ініціював заборону компартії. Громадяни повірили, мовляв, серйозні люди в Мін'юсті, а виявилося – сонне царство. Мало задекларувати наміри – треба їх реалізувати. Декомунізація – це не лише перейменування міст і знесення пам'ятників супостатам, а насамперед очищення суспільства від іржавих намулів «імперії зла» та її «авангарду».

Компартія П. Симоненка – це той самий ретроград «авангарду», який вже стартував, щоб реанімуватися для початку в місцевих радах. Далі – Верховна. А що? Дорога, яку шляхом дискредитації Народного Фронту так старанно розчищали для політичної сили відомої пані, нехай частково, але згодиться і для реваншу не забороненої з невідомих причин компартії – під маркою «лівої опозиції».

…Зловісні тіні в країні вседозволеності, де вакханалія ворога трактується як свобода (від чого?), врешті можуть трансформуватися в похмурі постаті тих самих супостатів.

Марія БАЗЕЛЮК,
Заслужений журналіст України

ВАКХАНАЛІЯ ПО-РОСІЙСЬКИ

ПОГРОМНИКИ ІЗ ГРУ НАПАЛИ НА ГЕНКОНСУЛЬСТВО УКРАЇНИ

У ніч із 12 на 13 червня російські терористичні бандформування напали на Генеральне консульство України в Ростові-на-Дону і вчинили там погром. Бандити з військовою виправкою орудували чітко, за схемою погромницьких операцій. Вони розтрощили кабінет Генерального консула, знищили документи, оргтехніку, вщент рознесли майно – одне слово, сплюндрували все, що потрапило під хамську руку.

За спецоперацією вишколених погромників захоплено спостерігала (чи то стояла на чатах) російська поліція. Зрозуміло, у дійство вандалів не втручалася, що, зрештою, нікого не здивувало. Адже до нападу на Генконсульство України в Ростові-на-Дону причетне ГРУ Генштабу ЗС Росії. Про такі оперативні дані групи «Інформаційний опір» повідомив Дмитро Тимчук.

За його словами, встановлено, що перед прибуттям на місце провокації (провулок Халтурінський, 28/40, де розташоване Генконсульство України) збір та інструктаж нападників був здійснений на території «бази підготовки» найманців для формувань російсько-терористичних військ на Донбасі (розташована в Ростові-на-Дону, в районі вулиці Лівобережна).

«Ця «база», – зазначив Д.Тимчук, – об'єкт ГРУ ГШ ЗС РФ, де під керівництвом інструкторів 22-ї окремої бригади спецназу (командир – Андрій Хоптяр) бойовики з Донбасу і найманці з числа громадян РФ проходять підготовку перед відправкою в Україну для участі в бойових діях. На «базі», зокрема, готуються снайпери, коригувальники артвогню, мінери-підривники, гранатометники і інші».

Напад на Генконсульство України, знищення його майна, зруйновані приміщення унеможливлюють роботу українських дипломатів, до яких у Ростові-на-Дону традиційно звертається багато людей, переважно наших громадян. Нині вони позбавлені такої можливості, що особливо тішить російські власті, які, до речі, нікого не покарали, не притягнули до відповідальності жодного з реальних погромників-бандитів. Звісно, ГРУ належить до касти недоторканних. Та й хто буде боротися з терористами в країні, державною політикою якої є терор?

Ольга ДМИТРЕНКО

ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

НА ВІЗИТ ПУТІНА ДО ВАТИКАНУ

* * *
До Папи Путін приїздив. Є дані,
Що сіркою запахло в Ватикані.

* * *
В запізненні його нема інтриг,
Для світу це не стало новиною:
До Папи Путін через те не встиг,
Що довго спілкувався з Сатаною.

* * *
Хай Путін припізнився на годину,
Не варто нападати на людину
Й домислювати, що за цим стоїть.
Він просто уособлює країну,
Що відстає на декілька століть.

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

БАТЬКИ І ДІТИ

РОДИННА ПАМ'ЯТЬ ПРО ВІЙНУ

У музеї все ще Великої Вітчизняної війни (очевидно, невдовзі стане музеєм Другої світової) в рамках експозиції «Родинна пам'ять про війну» про Героїв АТО (чи вже Вітчизняної війни 2014–2015 років) відбулася душевна зустріч з живими героями, чиї бойові історії та історії їхніх славних дідів-прадідів представлені на стендах виставки, а також з родинами Героїв, які віддали свої життя, захищаючи Батьківщину від московського окупанта. Перед молодими курсантами, журналістами та громадськістю, зокрема перед представниками «Соловецького Братства», з вуст уже ветеранів АТО, полковника Михайла Файфура – друга знаменитого бойового українського генерала Кульчицького, доньки відомого державного діяча Кирила Осьмака – Президента Української Головної Визвольної Ради Наталії Осьмак, дружини героїчного комбата Олександра Гуменюка – Олени з синами, батьків Героїв прозвучали щемливі до сліз історії справжнього патріотизму й безмежної любові до рідної землі простих українських хлопців і чоловіків, які виявились справжніми Героями. Героями, які знають, що таке Честь, чоловіча Гідність і Мужність, справжня, не на словах, Вірність Вітчизні й військовому обов'язку. А слова з Національного гімну: «…Душу й Тіло ми положим за нашу Свободу…» стали для них святою …й пророчою клятвою, яку вони з гідністю виконали!

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

Наталія ОСЬМАК з духовним вихованцем – медиком АТО Денисом ШОЛОМОМ

Воїни АТО – живі герої експозиції

P.S. Шановні гості, що завітали до музею, прийшли не з порожніми руками. Зокрема, донька Кирила Осьмака – Президента УГВР Наталія Осьмак подарувала Музеєві безцінні раритети: листи батька з московських тюрем і таборів до неї та до дружини, а дружина Олександра Гуменюка – волонтер Олена Михайлівна з синами Олегом, Святославом та Максимом привезли для Музею цінний подарунок з фронту – гранатомет «Муха».

ВОЛОНТЕРСЬКІ ХРОНІКИ

ФРОНТОВИМИ ДОРОГАМИ

14.06.2015. Як це все-таки приємно – бачити, що і бусик, який привезли ще рік тому артилеристам, – на ходу, і «Оленка»-безпілотник літає, і планшети, відеоапаратура, яку Денис Поляков передавав, в роботі, і приціли, придбані Вадимом Приходченком, на належному місці. От зараз завантажать хлопці бус формами і берцями і розвезуть за замовленнями по батареях. Молодці артилеристи, системні люди.

Коли пішли чутки, що 92-гу із Щастя в інше місце переводять, люди з прилеглих сіл прийшли і заявили, що їх не відпустять. Бо фактично 92-га їм і постачання продуктів, побутових речей забезпечує, і ремонт хат, і транспортом допомагає. Кажуть люди: «Ми вже все зрозуміли…»

Одне лихо – буйно квітне контрабанда… Зміна цивільного начальства означає лише закриття старих каналів збуту на користь нових… Через це війна як гума тягнеться...

От не сплю вночі – міркую, що із цим гнійником робити. Зараз заплющу очі – може насниться?

16.06.2015. Спеціально не включила до Звіту про поїздку до Щастя 9.06. ордени і медалі, які купив і передав на прохання командира одного з підрозділів 92-ї бригади Денис Поляков. Наскільки я правильно зрозуміла з розмови із офіцерами 92-ї, кадрові військові можуть отримувати відзнаки і «зірочки» тільки від вищого керівництва. А от мобілізовані військові – безпосередньо від своїх командирів. Ясно, що коли демобілізовані бійці прийдуть додому – ними і так будуть пишатися, але коли на грудях блищатиме орден чи медаль за відмінну службу в ім'я Вітчизни, – це взагалі їх до небес піднесе, особливо в очах нащадків.

Побільше б таких командирів, з якими дружимо більше року. Вони останніми беруть для себе щось із допомоги, яку привозимо. Не їдять, поки бійці будуть ситі. Турбуються про їхній побут і повернення в мирне життя.

І це враховуючи, що кращі з кращих фахівці військової справи не те, що підвищення чи пільг, більшість не має посвідчень учасників АТО.

І це на тлі того, що у підрозділи час від часу на пару тижнів заїжджають на керівні посади чиновники з Києва, не приховуючи мети: по поверненні оформити собі документи учасників АТО із всіма належними пільгами. Отака поки реальність.

P.S. Забула. Іще Денис карток багато для інету передав.

Ольга РІЗНИЧЕНКО

* * *

Друзі, харківські активісти в особі Olga Riznychenko просять про книжки для військових. Будуть їхати на передову 22.06. Кажуть, що хлопці, особливо в «Азові», потребують читання. Тож пані Ольга просить, щоб вислали їй на Нову пошту (Харків, відділення №28, Бондар Ольга, тел.: (096)283-04-29), у кого що є. А ще – цукерок чи батончиків, бо зараз бої сильні і солодке заспокоює нерви…

Щодо книжок кажуть: добре було б побільше історичних, художніх і наукових. Самовчителі з англійської. А взагалі різноманітну літературу. Бо вони три дні на передовій, три відпочивають на базах. Там багато інтелектуалів, які й англійською читають.

Світлана БОГДАН

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ОСОБЛИВА ДУМКА

КОЛО ЦІННІСНИХ ОРІЄНТИРІВ ДОБИ ВІЙНИ І МИРУ

Вдячність і привітність – ці позитивні емоції найчастіше можна отримати сьогодні в зоні АТО. Поки дойдеш до лінії фронту, рука втомлюється махати хлопцям у військових машинах. Вітати у дорозі бійців, які їдуть назустріч, – це перше неписане правило. А вже по приїзді правило №2 – обніматися з бійцями. До речі, одна волонтерська група у Харкові так і називається «Їдемо в АТО – обнімати Армію». В інших моїх знайомих дівчат-волонтерів назва «Дотик долоні». Власне, якщо приїхати, швидко розвантажитись і мчати далі, – крім втоми, ніяких вражень. Інша річ, хоч коротка душевна розмова з хлопцями – і це, буває, більше важить, ніж привезені форма з берцями.

У кишені «британки», «бундесу», «сахари» вкладаємо візитки зі своїми телефонами. Так протягом військової кампанії дізнаємося реальні потреби підрозділів. Часто і про певні непорозуміння у військових частинах. Передаємо актуальну інформацію журналістам, які приїжджають із розслідуваннями, також юристам.

За спостереженнями, більше появляється у війську людей, які знають свої права і не бояться захищати власну гідність перед вряди-годи хамською поведінкою начальства. Також більше стає і серед рядових, і серед молодшого офіцерського складу ініціативних військових, які ефективно допомагають місцевому населенню. І не тільки харчами, речами, які привозимо, а також налагодженням інфраструктури у зруйнованих місцях. Формується в армії серед офіцерів клас людей із менеджерським хистом. Вирішують питання матеріального і технічного забезпечення самотужки, через волонтерів, а не командування. Зв'язуються з волонтерами, волонтерські організації між собою і фірмами, компаніями, які спеціалізуються на конкретних речах. Варто, гадаю, фіксувати талановитих успішних офіцерів як цінні для держави кадри.

Взагалі, по суті в обхід державних бюрократичних структур, сьогодні плететься мережа різних рівнів зв'язків, у парадигмі яких доволі швидко можна вирішити будь-яке питання. І головне, що ця мережа будується на ціннісних орієнтирах, в яких традиційна християнська мораль корелює із іншими релігійними та гуманістичними концепціями.

І серед цих орієнтирів я би виризнила «вдячність», «привітність», «довіру», «бажання допомогти ближньому», а також величезну потребу живої комунікації. Це і у дорослих і в дітей, у військових і в мирному дискурсі. Малюнки, які ми передаємо і якими прикрашають стіни у казармах, їдальнях, на блокпостах, в окопах, які беруть із собою бійці як обереги на завдання, підписані іменами з адресами і телефонами. Ми передаємо, коли їдемо, посилки певним підрозділам від окремих класів, шкіл, гуртків, творчих і спортивних колективів. І під час ротації їх у цих закладах чекають, зустрічають як героїв.

Це одне із надважливих завдань сьогодні – приклади героїчної поведінки, історії побратимства, жертовності на фронті перевести у формат національної програми виховання. Одним з прикладів може служити досвід Харківського літмузею, де ми почали збирати історії про героїв у рамках виставки «Будемо жити» (війна у світовій та українській літературі XX–XXI століть). Проводимо зустрічі з бійцями, на які приходять цілими родинами харків'яни. Пробуємо спільно моделювати, якими будуть герої майбутніх романів.

В процесі декомунізації міст і сіл, особливо на Сході і Півдні, важливо включити в топонімічний простір імена нинішніх героїв, загиблих на Майдані, у війні в Криму й на Донеччині. Маємо створити геосмислову мапу вдячної пам'яті про героїв і до її розробки підключати нинішніх учасників військових дій.

З нами їздять в АТО поети і музиканти з концертами на другу лінію фронту – звільнені території, а також із бліц-програмами на передову. Це, зрозуміло, піднімає дух у бійців і вносить іноді позитивні корективи у ставлення до України місцевих мешканців. Адже вони зазвичай ментально перебувають під гіпнозом російської пропаганди. Зрозуміло, ця найактуальніша просвітницька робота має вирішуватися системно. Варто реалізувати програму мистецьких акцій, фестивалів, цікавих лекційних груп на хоча б річну щомісячну перспективу.

Мешканцям прилеглих до окупованих територій місцевостей треба доводити, що вони наші громадяни своєю турботою про них. От у нас зараз виникла ініціатива брати із собою лікарів з медичною апаратурою, які би проводили медогляди для селян на кордоні з окупованими територіями. Це, можливо, сприяло б ще й встановленню контактів місцевого населення із нашими військовими частинами, до яких подекуди ставляться негативно відсотків 80 жителів. Назву лише район Трьохізбенки на Луганщині, Мар'їнки, Красногорівки на Донеччині. Взагалі райони, заселені в недалекому минулому переселенцями з Росії, потребують особливих просвітницьких і культурних проектів.

Зазначу ще таку річ. Проблема психологічної реабілітації для бійців підрозділів, які перебувають під опікою волонтерських організацій, все таки не така гостра. І це тому, що у бійців є певність, що після повернення до мирного життя ті ж їхні волонтери їх не залишать і нададуть посередницьку підтримку в оформленні документів, пошуку роботи. Принаймні так відбувається із тими, хто демобілізується сьогодні. І власне трансформація волонтерського руху в умовах майбутнього миру буде йти, на мою думку, в напрямку спеціалізації волонтерської юридичної, соціальної, психологічної, культуртрегерської, моральної допомоги ветеранам нинішньої війни.

Насамкінець скажу, що належу до малої волонтерської групи під назвою «Доброчинець». Вона сформована з братчиків при Свято-Дмитрівській церкві УАПЦ у Харкові. Але координуємо, обмінюємося важливими для військ речами в поїздки із багатьма волонтерськими структурами Харкова та інших міст, окремими жертводавцями, як от п.Леся Довга, власне, котра мене запросила на конференцію до Києва.

З бійцями бригад, яких опікуємо, працюємо не лише на фронті, а і в мирному житті. Вони, буваючи на ротації в Харкові, приходять на Службу Божу, отримують благословення від священиків. Ми проводимо з ними екскурсії містом, інтерактивні програми в експозиціях Літмузею, організовуємо зустрічі з громадськістю. Збираємо для бригад бібліотеки. Головний наш меседж для військових: безмежна вдячність, віра і тверда надія, що нас захистять від агресії чужинців і терористів.

Ольга РІЗНИЧЕНКО,
волонтер, член Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів,
м.Харків

ДИВЕРСІЯ

РОСІЯ ПЛАНУЄ ЗАХОПИТИ ЛІВОБЕРЕЖНУ УКРАЇНУ

Депутат Верховної Ради від фракції "Народний фронт" Антон Геращенко в своєму блозі на Цензор.НЕТ оприлюднив секретний робочий план Генштабу Російської Федерації по захопленню Лівобережної України.

План захоплення Лівобережної України до Дніпра детально розписаний в документі "Доповідь рішення на застосування угруповання військ" Північ "у спеціальній операції", що має гриф "цілком таємно" та в Пояснювальний записці до цього плану, які опубліковані на сайті "Миротворець". "Фахівці-добровольці групи проекту "Миротворець "зуміли роздобути ці секретні документи Російського Генштабу в своє розпорядження в ході багатоходової спеціальної операції, за яку вони не просять нагород від держави. Подробиці цієї операції поки розголошенню не підлягають, тому що цей канал отримання секретних документів з надр Генштабу Росії продовжує діяти, і оприлюднення методів його роботи може призвести до втрати каналу інформації та загибелі людей", – розповів Геращенко.

За інформацією нардепа, нарада з затвердженням цього плану проходила 8-9 квітня в Санкт Петербурзі в штабі Західного військового округу, після чого відбувся великий генеральський банкет.

Так, на захоплення всієї Лівобережної України, за планом Генштабу РФ, відводиться всього 15 діб. Мета – швидке встановлення контролю над територією і над комунікаціями, без захоплення великих міст/обласних центрів. Відповідно до плану, батальйонно-тактичні групи регулярної російської армії, об'єднані в групу військ "Північ", повинні будуть вторгнутися на територію України в два етапи – спочатку в Харківську і Донецьку області, а потім у Полтавську, Київську та Чернігівську.

"При цьому вторгнення планують за старою звичкою маскувати під повстання орд" ополченців "ЛНР / ДНР, які накопичили сили і хочуть відновити конституційний порядок в Україні без повернення Януковича", – зазначає Геращенко.

"У цьому плані також детально розписані і хід ведення бойових дій в кращих традиціях школи Генштабу СРСР, і хід задіяння інформаційної зброї. Зокрема, передбачається проведення операцій з дискредитації Національної Гвардії шляхом "організації фото/відеофіксації безчинств націоналістів проти мирних жителів ЛНР/ДНР". Або, кажучи простою мовою: планується пристрелити кілька десятків жителів окупованого українського Донбасу, зняти на фото та відео і звалити все це на дії Української сторони", – розповів нардеп.

Аналогічний план розроблений командуванням Південного військового округу РФ. Мета Південної групи військ – удар на Запоріжжі та Мелітополі через район Бердянська і Маріуполя і вихід до Перекопського перешийку для відкриття сухопутних шляхів сполучення з Кримом.

"Додам тільки, що відповідальному за розробку плану дій групи військ" Північ ", командувачу Західним військовим округом РФ, генерал-полковнику Сидорову Анатолію Олексійовичу тепер краще на очі Путіну не попадатися. Російським горе-генштабістам, які не вміють як слід берегти свої військові таємниці, нагадаю , що їхні колеги з нацистської Німеччини Вільгельм Кейтель і Альфред Йодль були засуджені Нюрнберзьким трибуналом з таким формулюванням: "підлягають смертної кари за планування і розв'язування агресивної війни в Європі", – зазначив нардеп.

Джерело: http://censor.net.ua

ЧЕСТЬ МАЄМО!

НЕ ХОДІТЬ НА ПОВІДКУ В КРЕМЛЯ!

Кремлівським геббельсам таки вдалося отруїти мізки американським конгресменам. В результаті ображено і принижено справжніх українських лицарів, воїнів одного з найкращих формувань Нацгвардії – полк «Азов». Так, Палата представників американського Конгресу прийняла поправки республіканця Кон'єрса, що забороняють військовим США тренувати полк «Азов», як... «расистський і неонацистський». Саме так оббрехала славний «Азов», звісно, на замовлення Москви, британська газета «Дейлі телеграф», а за нею деякі інші, не гидуючі кремлівськими грошима, видання, приписавши нашим бійцям те, що для них є абсолютно неприйнятним, – расистські та антисемітські (!) погляди, а також звинувативши у використанні на своїй емблемі свастики, що також – ложа (насправді це – стилізований символ оріїв). У Москві робили ставку на дискредитацію «Азова», полку, який звільнив від російських банд формувань Маріуполь, відважно стояв на прю із ворогом у всіх найгарячіших точках так званого АТО, відтак став символом нескореності українських бійців.

Тепер у Москві відверто радіють, що в Конгресі, хоча й через рік, але «розгледіли збіговисько нацистів і карателів», і повчають Конгрес США, відверто знущаючись, що «наступним кроком має бути визнання Вашингтоном, що минулорічний державний переворот у Києві – справа рук тих самих нацистських молодчиків. Очевидно, що інші формування Нацгвардії України анітрохи не кращі від «Азова».

Сьогодні на окупованих територіях Донбасу для російських терористів причиною для розстрілу на місці може стати українська мова. Причому створену окупантами мережу стукачів орієнтують, як на одне з головних завдань, на відстежування україномовних. Усіх їх заносять до розстрільних списків. Не думаю, що сповідуваний російськими бандами в Україні етноцид є секретом для працівників ОБСЄ. То чому вони не зронили про це й слова? Скільки можна цинічно, на крові українців, обслуговувати інтереси Кремля? Втім, щось не чутно гідної позиції і наших достойників із Банкової на обурливі ярлики нашим найкращим воїнам. Може, там забули, хто є воїни «Азова» для України, як самовіддано вони її захищають? Чи на Банковій не знають або не сміють сказати вголос, що саме російські неонацисти чинять етноцид на окупованих територіях України? Не бійтеся говорити правду! Адже йдеться про гідність Вітчизни!

...Нещодавно ми провели в останню дорогу бійця «Азова» Георгія Джанелідзе. З фронту приїхали його побратими, як і він – лицарі честі та звитяги. Адже «Азов» – формування, де сповідують високі ідеали та моральні цінності, де справжнє бойове побратимство людей різних національностей, де, до речі, діє сухий закон. «Азов» – ворог №1 для путінських бандформувань, і особисто – для їхнього несамовитого. Хіба незрозуміло, що саме тому його і дискредитують силами легковірних (продажних?) іноземців.

Нам не потрібна так звана американська підтримка ціною упослідження честі та гідності наших героїв – живих і мертвих, тих, які були і є воїнами полку «Азов», а отже – взірцем військової доблесті. Честь маємо!

Марія БАЗЕЛЮК

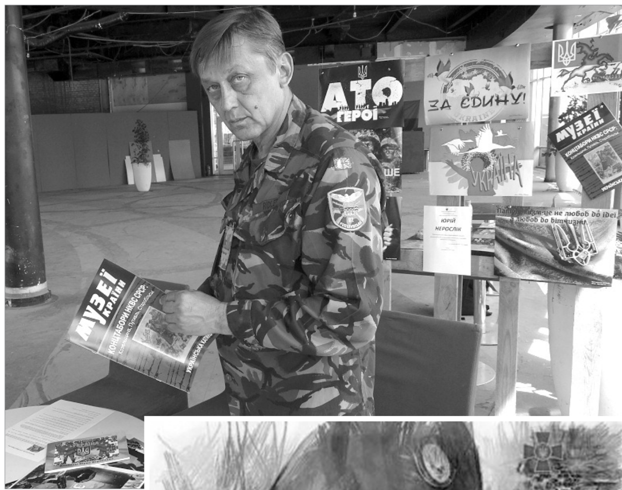

ВИСТАВКА

УКРАЇНСЬКИЙ ПАТРІОТИЧНИЙ ПЛАКАТ

Це – доконаний факт. Ми створили найбільшу у світі виставку українського патріотичного плакату! Більше такого не побачите! Та і плакатів нема… У нас – є!

Юрій Нерослік, доброволець 92 бригади ЗСУ, арт-директор журналу «Музеї України» і Музею плакату України презентував персональну виставку плакатів від Майдану до АТО.

Музейно-патріотичний центр Конгресу Українських Націоналістів на Печерську представив унікальну колекцію плакатів АТО від Музею плакатів.

«Ми пишаємося тим, що один з кращих плакатистів України, боєць-доброволець Юрій Нерослік *(фото вгорі)* виставив свою збірку саме у Музейно-патріотичному центрі Конгресу Українських Націоналістів, – зазначив лідер Конгресу Степан Брацюнь, – сюди постійно приходять люди. Відбуваються різні заходи. Йде робота з патріотичного виховання молоді. Координуються волонтерські ініціативи для зони АТО. Наші Захисники повинні щоденно відчувати підтримку народу! І Україна переможе! Вдячний Юрію Нерослику за все, що він робить!»

Юрій Нерослік майже рік на війні. Бойове хрещення пройшов під Іловайськом, коли їх колона потрапила під залп Градів у Старобешівському районі. Втратили всю техніку. Тиждень пробивалися з оточення. Потім було лікування у госпіталі… Бойові будні під Щастям. Спеціальні завдання під Маріуполем…

…Тему патріотичного плакату Юрій Нерослік розпочав з перших днів Майдану. Його роботи підхопила сторінка Музею плакату при журналі «Музеї України» на Фейсбуці, преса. Миттєво прийшло визнання.

Нині Юрій вважається кращим плакатистом зони АТО. Фактично скрізь є його творіння.

Нещодавно вдалося виготовити масовим накладом комплект з 20 плакатів, які передаються у війська, військомати, школи, музеї…

– Юрій Нерослік виставлявся у Національному музеї-заповіднику «Битва за Київ у 1943 році», Чугуєвському музеї. Його роботи стали основою експозиції Музею української пропаганди! – розповіла шеф-редактор журналу «Музеї України» Наталка Іванченко, – Нині митець готує виставку у Замку Радомисль Ольги Богомолець. У планах – участь в Музейному фестивалі у Меджибожі. Ведуться перемовини про серію закордонних виставок.

Нині Юрій у відпустці. Хоча його підрозділ саперів-бобрів продовжує нести бойове чергування на фронті. Фактично, війна продовжується. Тривають щоденні обстріли, атаки, спроби проникнення диверсантів… – Несподівано, ми перетворилися на людей війни! – дивується Юрій Нерослік, – Хоча, всі свої 52 роки я прожив у мирі, сприймаючи війну лише як телевізійну картинку. Все миттєво змінилося. Довелося змиритися з страшною реальністю. Більше того, зрозуміти, що треба думати не про те, як вижити, а про перемогу. Від ворога не сховатися. Його треба знищити! Поважаю, як і всі бійці, нашого командира 92 бригади, з позивним Вітер. Ми разом вчилися воювати, плакали на могилах побратимів, а потім стріляли все влучніше… За рік Українська Армія прожила кілька десятилітніх етапів. Попри всі недоліки, ми стали однією з кращих армій світу. І це не просто слова! Я був у Щасті, Станиці Луганській, Райгородці, де воює 92 бригада. Бачив ті воронки, нерозірвані снаряди, міни, боєприпаси з відкладеним вибухом… Описати те все якось не вдається. Потрібен час, осмислення. Можливо, після перемоги… А хлопці спокійно і мужньо воюють вже сьогодні. І вчора. І завтра. Поруч Смерть. Все це сприймається буденно. Як робота. Захистити Батьківщину. У Героїв відсутнє геройство. Просто робота.

За рік на фронті, Юрій Нерослік створив майже тисячу плакатів. Опубліковані на сайтах, в Фейсбуці…

Виставку плакату можна безкоштовно побачити на Печерську у Києві. Площа Слави, Дніпровський Узвіз, 1, справа від Палацу дітей і юнацтва.

Ми ж з Юрієм Нерослiком щодня відвідуємо волонтерські заходи, навчальні заклади, музеї, спілкуємося з пресою.

Днями – на фронт…

Україна – переможе!

Віктор ТРИГУБ,
редактор журналу «Музеї України»,
директор Музею плакату
Фото – Н.Іванченко, В.Бровко

ВОЛОНТЕРСЬКІ ХРОНІКИ

ДОРОГАМИ ВІЙНИ

Продовжуємо знайомити громаду з волонтерськими замітками члена Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів Ольги Різниченко.

9.06.2015. Підвозили до Фасаду у Щасті Стаса Шляхевича з 92-ї – одного з тих, хто провадив затримання російських грушників. Він, власне, брав у полон сержанта РФ Олександра Александрова, того самого, в якого у смартфоні зберіглися відео і фотоматеріали його походу на війну з Україною: від батьківського напучування ще у Тольятті «їхати стріляти укропів» і до моменту, коли в районі щастинського Фасаду їх з керівником групи Єрофеєвим було викрито нашими хлопцями. Стас каже, першими словами російського диверсанта, коли він до нього наблизився, були: «Только не убивайте». На зустрічне питання Стаса: «Так чого ти сюди прийшов?» у спецназівця 3-ї бригади РФ слів не знайшлося.

За участь у вдало проведеній операції Стаса нагородив президент П.Порошенко орденом «За мужність 111 ступеню». Перед урочистостями Стасу навіть форму українську видали. Після вручення, правда, наполегливо попросили повернути її на склад і знов одягти свою «британку». Ми, доречі, 92-й і цього разу привезли на замовлення мішки літньої форми, футболки – бундесові і британку. І ще трохи бельгійських штанів, якими спочатку бійці вередували, бо вони не камуфльовані, а тепер їх просять, бо зручні, легкі і до тіла у спеку не липнуть. Так що в принципі Стас не в образі на господарників Генштабу. Все рівно наша форма використовується – хіба у відпустку додому з'їздити.

Взагалі, хлопці на війні зазвичай кажуть, що кожен сам перед Богом відповідатиме. Вони ж хоч у валянках, хоч у капцях гумових із ворогом битимуться аж до останнього, хто залишатиметься на нашій землі…

В ГОСТЯХ У ЄНОТА

Минулого разу їхали в Щастя і підібрали дорогою друга Єнота. Він години чотири стояв голосував на виїзді з Башкирівки. Дмитро Баданес і Вадим Литвиненко представились йому як волонтери групи «Доброчинець». А він: «Та ви що – перший раз у житті бачу волонтерів!» І почав вихваляти волонтерську братію, ніби це взагалі не бійці – герої, а волонтери, які їх не полишають сам на сам із державною пайкою. «Правда, – позіхає скрушно, – до нас волонтери не доїжджають ніколи. Бо ми через річку від сепарів стоїмо. І вже один одного навіть в обличчя знаємо». Розлучалися з Єнотом у Новоайдарі, як сто років один одного знали. За ним хлопці з його роти примчали. Ну а Вадим з Дмитром, як з тої поїздки повернулися – почали збирати для Єнота, що той замовив. А це, головним чином, казани, пічки, посуд, предмети побуту і, звісно ж, продуктів побільше. Так що левова доля виробів наших харківських кулінарів-волонтерів із «Нагодуй бійця» і «Обід для переможця» потрапили на самий-самий передок. А картоплю, до речі, селяни Лозівського району, як почули, що у хлопців на фронті гречка вже в горлі стоїть, за пару днів зібрали півтори тони. Та перлиною перлин привезених для хлопців харчів була сьомга від «Якіторії». Вони її і посмажили і юшку зварили. Сидять, ласують на березі і нам телефонують: «Яка смакотаааа…» – Ми: «А сепари що?» – «Слинки ковтають». – «А як розізляться на голодний шлунок?» – «Та в них танчик зламався» – «А ви що робитимете далі?» – «Та от зараз ще рибкою червоною поласуємо і почнемо з цими поганцями проводити виховну роботу» А нам це чути – бальзам на душу…

Ольга РІЗНИЧЕНКО

ПОГЛЯД

ЖУРНАЛІСТИКА – ЦЕ СПОСІБ ЖИТТЯ

+ Любомир Гузар

Журналістика – надзвичайно важливий елемент демократичного ладу, бо допомагає людині розуміти й вирішувати важливі життєві справи правильно, ефективно й послідовно. Тому цього дня хочу сердечно привітати працівників ЗМІ і всіх, хто причетний до журналістики.

Бажаю вам свідомо, відповідально виконувати свою роботу!

Журналістика – це більше ніж професія. Журналістика – це не тільки репортерство: піти, побачити й розповісти про те, що відбувається. Журналістика – це свого роду спосіб життя.

Дозволю собі порівняти журналістику з художньою літературою. Остання не оповідає фактів, але авторитетно говорить про те, що діється в людині та серед людей. І в такий спосіб змушує читачів і слухачів думати. Література – формування мислення, формування людини.

Журналістика, на мою думку, не має бути суто інформуванням. Журналіст повинен подавати матеріал так, щоб допомагати людині розвиватися, спонукати її задуматися і над собою, і над усім, що відбувається навколо.

Вважаю, що бути журналістом – це надзвичайно відповідальна справа, яка вимагає певного способу життя і певного способу мислення, а також жертовності заради громади. Тож вітаю саме тих журналістів, які жертвують своїм життям, щоб допомогти нам бути справді добрими громадянами.

Хочу з цієї нагоди побажати нам, слухачам, читачам і глядачам, аби ми розвивали традицію журналістики, щоб навчилися її належно оцінювати, а також належно з цього користати для загального добра.

Разом із тим щиро дякую вам, журналісти, за те, що ви робите, якщо ви справді керуєтеся переконанням.

Коли журналіст гідно виконує своє завдання, народ має можливість розвиватися і приймати власні рішення відповідально й правильно.

Слухачі, читачі та глядачі також повинні усвідомлювати свою відповідальність за сприйняття.

Усе, що прочитали, послухали чи побачили, повинні оцінювати, наскільки правдиво засіб масової інформації виконує своє завдання.

Сьогодні в Україні, коли ми перебуваємо під обстрілом псевдожурналістики, брехливого інформування, відповідальність і правдивість журналіста є одним із перших завдань.

Люди повинні знати, що справді відбувається, щоб почуватися інформаційно захищеними, щоб опанувати різного роду страхи, які їм хочуть нав'язати.

Зичу вам усього найкращого! Нехай милостивий Господь благословить вас і дає вам розуміння, що ви є слугами народу, які виконують особливе завдання – щоб люди жили і діяли в правді!

АКЦЕНТИ

ЩО ТАКЕ НАСПРАВДІ «РУСКІЙ МІР»

і чому він нам непотрібний

Неупереджений аналіз мотивів агресивної зовнішньої політики Кремля, причин військового вторгнення в Україну свідчить про намір його нинішніх правителів розширити Московії імперію. Як це неодноразово траплялося в минулому, під загарбницькі плани підводиться ідеологічне підгрунтя. Цього разу ним стало гасло поширити на наші землі «рускій мір».

Те, що московитськ іфюрери, церковники і пропагандисти називають «рускім міром», насправді не має нічого спільного з істинною Руссю-Україною. Тому з науково-історичного погляду логічніше і правильніше буде назвати придумане ними ганебне суспільне явище «масковсткіммірoм». Адже у віддаленій перспективі йдеться про геополітичні плани світового панування Московії. У нинішній момент – про створення під її політичною, ідеологічною, економічною і воєнною гегемонією об'єднання декількох напівсамостійних сусідніх держав.

Московія, впродовж багатьох століть, ведучи безперервні агресивні війни, загарбуючи, поневолюючи, визискуючи й асимільовуючи десятки малих народів, завжди намагалася знайти ідеологічне обгрунтування своїй імперіалістичній політиці. У давніші часи виправдовуванням агресії служили брехливі ідеї про «сабіранія вакруг Маскви ісконно рускіх зємєль», про поширення московськими антихристами серед язичників «правдивої віри», про існування підстав для правонаступництва Москвою слави і величі давнього Риму (Москва – Третій Рим).

У 20-х рр. XX ст. ідеологічною базою загарбницької імперіалістичної політики Кремля стали шизофренічні марення про «світову революцію» і створення глобальної більшовицької «страни савєтав», звісно, ж керованої з московського центру. Після Другої світової війни практичним втіленням загарбницьких планів Московії стали насильницьке накинення більшовизму країнам Східної Європи і створення з них «соціалістичного табору». А також всебічна фінансова, матеріальна і військова підтримка комуністичних і терористичних рухів на всіх континентах. У колишньому СРСР політика «рускава міра» знайшла свій вияв у цілеспрямованій денаціоналізації всіх малих народів і форсованому творенні на біологічній, ментальній і мовній базі «русскава народа» нової історичної спільноти – «єдінава савєцкава народа». Однією з перших мала бути денаціоналізованою саме Україна. На здійснення цих злочинних планів працювали компартійні органи, система освітніх закладів і масована пропаганда через кінематограф, літературу і ЗМІ. Проте, незважаючи на колосальні зусилля кремлівської влади, її маразматичні плани духовного знищення десятків народів закінчилися провалом.

Після розвалу СРСР кремлівська кліка під свою загарбницьку політику проти сусідів, передусім проти України, підводить ідеологічний фундамент у вигляді «рускава міра». Неварто розглядати, що являє собою в теоретичному плані ця новітня мішанина шовінізму, монархізму, більшовизму, кагебізму-путінізму, реваншизму і псевдоправославія. Доцільніше ще раз пригадати загальновідомі історичні факти з реального життя попередників нинішніх адептів цієї маячні.

Знані мислителі відзначали, що московський народ, який сформувався «у кривавому болоті монгольського рабства», упродовж всієї своєї історії не дав людству нічого позитивного, справді вартісного, гідного наслідування. Все те корисне у сферах духовної і матеріальної культур, що він нині має, стало результатом запозичень у цивілізованих народів. Це стосується також нинішньої його самоназви, а також – мови. А втілення ідеї «рускава міра» є продовженням ординської політики завоювань і жорстокого підкорення інших народів.

Історія Московії переповнена ганебними, кривавими сторінками. Ось лишень деякі факти. Відомо, що царя Івана IV Лютого (Грозний) кремлівська історіографія пошановує як «сабіратєля рускіх (насправді – татарських, чуваських, башкирських, мордовських, марійських тощо) зємєль». Але мовчить про дику жорстокість, з якою той намагавсяу твердити свою владу, а отже «рускій мір», про мільйони «саатєчєствєнікав», загиблих у безперервних війнах, про десятки тисяч вільнолюбних мешканців демократичного Новгорода, вирізаних за його наказом після загарбання цього багатого, культурного міста. Тиран, деспот і богохульник у припадку оскаженіння вбив свого сина, який наважився поставити під сумнів правильність батькової політики, трьох із семи жінок, а двох – запроторив до монастиря. Закатував декількох найближчих друзів. За письмовими свідченнями очевидців, Грозний з великою підозрою і недовірою ставився до освіти й науки, до країн Західної Європи, до культурних і цивілізаційних надбань, вбачаючи «єресь» у всьому немосковському, незрозумілому.

«Царські подвиги» Івана IV якоюсь мірою повторив ще один «скажений» московський правитель – Петро I, який у війнах, на будівництві нової столиці також вигубив сотні тисяч підвладного люду. Нібито за зраду власноруч убив сина, а жінку заслав у монастир. Щоправда, Петро, щоб витягти Московію з віковічного болота неуцтва і варварства, намагався поширити в державі деякі західні цінності. Але то була нерішуча спроба залатати дірку в старому мішку, а не масштабні реформи державної системи. Тому він лише «прорубав вікно» в Європу, побоявшись відчинити туди хоча б двері свого смердючого «московського міра». Отак і лазили московити 300 років у цивілізований світ через оту тісну, прорубану сокирою діру-вікно.

«Проклята баба», розпусна Катерина II, щоб посісти царський престол, наказала вбити свого чоловіка, законного царя Петра III. Вона остаточно знищила автономію України і Запорізьке козацтво, закріпачила наше селянство. За розпорядженням Катерини була написана брехлива історія Московії. До неї було додано історію княжого періоду Руси-України. Її син цар Павло несміливо розпочав деякі реформи, але був убитий своїм сином царем Олександром I.

Вся родина останнього московського царя Миколи II, включно з чотирма дітьми, без будь-якого суду булла безжально, злочинно знищена більшовиками за наказом Леніна. Існує інформація про те, що хворого «Ілліча» на його прохання отруїв Сталін. Цей більшовицький правитель довів до самогубства свою жінку, дав наказ замордувати сотні колишніх друзів та ідейних спільників. Найбільший душогуб XX ст. запровадив у СРСР рабську працю, створив у країні систему терору, жертвами якої стали багато десятків мільйонів людей. Очевидці стверджували, що людожер Берія заборонив лікарям вчасно надати медичну допомогу враженому інсультом «вождеві і батькові народів». Очевидно, збирався, спираючись на могутню каральну систему, сам стати «вождем і батьком». Перелік кривавих «підкилимних розбірок» за кулісами найвищої кремлівської влади надзвичайно довгий. «Зречення» законним московським президентом Єльциним своєї посади на користь Путлера (Путіна) теж оповите таємницями.

Втілення ідей «московського міра», фанатична віра у свою винятковість призвели до жахливої політичної, економічної, науково-технічної і військової відсталості Московії від передових країн Європи. До відсутності в державі демократичних свобод, до зневаги людських прав, жорстокого переслідування критиків режиму, усіх носіїв ідеологій, відмінних від офіційної.

А що ж робив народ, як же поводилися у всі часи московські простолюдини, може, вони жили морально, адже вважали себе носіям правдивої віри, може, протестували протии реакційної влади? З історії знаємо, що московитський народ майже завжди одностайно підтримував політику деспотичної кремлівської влади – царської, більшовицької і «демократичної». Навіть незважаючи на те, що завжди сам ставав її жертвою. Цій темі присвячені тисячі наукових праць і художніх творів, авторами яких є здебільшого самі московити. З них постає вельми непривабливий, аморальний образ агресивного, жорстокого, злодійкуватого, брехливого, ледачкуватого «народу-богоносця». Підтвердженням сказанного є всесвітньовідомі «Ревізор» і «Мертві душі» Миколи Гоголя. Наш земляк дуже реалістично зобразив багато «принад» сучасного йому «русского міра». За оцінками аналітиків, за останні 150 років його сутність не змінилася.

До характерних особливостей цього «міра» належить багато чого з того, що москвофіли старанно замовчують: наприклад, у середовищі московитів декілька століть (а може, завжди) практикувалося (мабуть, ще й нині зустрічається) таке дикунське, ганебне явище як «снохачество». Творцями найбрутальнішої у світі лайки є також представники «рускава міра».

У нинішній фашизації Московії винні також прості «рускіє», більшість з яких, не усвідомлюючи, що коять, дозволили накласти на себе ганебне ярмо путлерівської тиранії. Розкриваючи причини жахливих злочинів кремлівського шобла і підтримки їх широкими масами одурманеного населення, можна зробити висновок: московську націю викувала груба імперська сила – царська і більшовицька, а згуртувала у бездумне стадо фанатична віра у власну винятковість, неприхована агресія проти сусідів і страх перед тотальними репресіями.

Отож бачимо, що «московсько-рускій мір» – це стара, страшна, кривава, реакційна, безперспективна, віджила ідея. Усі спроби її реалізації в минулому завжди приносили людству величезне зло. Передусім це стосується самих московитів. Бо всю суспільну енергію впродовж століть вони витрачали не на цивілізоване облаштування своєї країни, а на загарбання і «перетравлення» чужих земель і народів. У XXI ст. ця ідея становить величезну небезпеку для всього світу, будь-які намагання її реалізувати можуть спровокувати великомасштабну війну. Яка може перерости в ядерну і стати останньою на Землі.

Щоб назавжди захиститися від агресивних поширювачів у теорії і на практиці ворожого «русько-московського міра» чи інших чужих «міров», Українська держава й організована громадськість мають сприяти тому, щоб у душах наших людей і в довколишній реальності творився і зміцнювався свій унікальний, привабливий Український світ. Лише він зможе стати притягальним ядром української національної ідеї.

Україна понад усе! Слава Україні!

Анатолій КОВАЛЬЧУК

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ

Асоціація фермерів та землевласників про виклики часу

У четвер, 11 червня 2015 року у м.Києві в інформаційному агенстві «RegioNews» відбулася прес-конференція Асоціація фермерів та приватних землевласників України на тему: «Загрози та виклики в час Путінської агресії при запровадження ринку землі сільськогосподарського призначення з 1 січня 2016 року. Що робити за умови подальшого продовження мораторію на ринок землі?».

У прес-конференції взяли участь президент АФЗУ Іван Томич, голова президії Союзу сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів Іван Заєць, фермери з Кіровоградщини Ігор Неофіта та Віктор Квашук.

В обговоренні питання мораторію на землю взяв участь і Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, який наголосив, що земля була і залишається основним багатством української держави, і «фактично є годувальницею українського народу, тому маємо докласти максимум зусиль, щоб українці залишилися господарями своєї української землі».

Кожен з виступаючих підтвердив, що фермери не проти запровадження ринку землі, фермери лише вимагають цивілізованого підходу до вирішення цього питання. А для цього необхідно прийняти ряд важливих законів та виконання певних дій.

Основні пропозиції учасників прес-конференції:

1. Проведення інвентаризації земель і надр сільськогосподарського призначення. Розробка і прийняття відповідного закону.

2. Передача повноважень щодо розпорядження землями місцевим громадам та їх відповідальність за використання земель.

3. Детальне вивчення і врегулювання питання оренди землі. Зокрема, заборона застави, продажу, відчуження в будь-який спосіб, суборенди земельних паїв (часток) без власника; нова редакція закону України «Про оренду землі»; завершення процесу розмежування земель.

4. Формування державного земельного фонду.

5. Прийняття Закону України «Про обіг земель сільськогосподарського призначення» з залученням громадськості та експертів.

6. Продовжити мораторій на продаж земель сільськогосподарського призначення на термін до врегулювання зазначених питань.

Прес-служба КУН

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

ЗАКОН КОЛЕСНІЧЕНКА-КІВАЛОВА ЖИВЕ І ПЕРЕМАГАЄ

Тарас МАРУСИК

23 лютого 2014 року, відразу після втечі В.Януковича у Росію і трагічного завершення Революції гідності, мала б закінчитися русифікація, стимульована законом Колесніченка-Ківалова – мала б, але не закінчилися. Того дня Верховна Рада у складі опозиції і кількох десятків перебіжчиків від більшості ухвалила серед інших першочергових актів закон «Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України «Про засади державної мовної політики». О.Турчинов, обраний напередодні Головою Верховної Ради, а 23 лютого наділений повноваженнями виконувача обов'язків Президента України, не підписав цей закон, внаслідок чого він не набув чинності.

Таким чином О.Турчинов, № 4 у списку ВО «Батьківщина», продемонстрував недотримання політичної угоди про створення коаліції в майбутньому парламенті, в яку 14 жовтня 2012 року за наполяганням тодішнього депутата Львівської облради І.Фаріон було внесено пункт про скасування закону «Про засади державної мовної політики»

Ставши у травні минулого року повноцінним Президентом України, П.Порошенко продовжив політику О.Турчинова: від внесення до Верховної Ради України у червні 2014 року проекту змін до Конституції України (щодо повноважень органів державної влади та місцевого самоврядування), в якому російській мові надається спеціальний статус (такої термінології немає в українському законодавстві) до заяв, що російською мовою Україну люблять не менше, ніж українською чи недавно висловленої думки, що російська агресія закрила спекулятивне мовне питання в Україні. До речі, проект змін до Конституції на парламентському сайті чомусь не активується, а координатор проекту «Безкоштовні курси української мови» Анастасія Розлуцька побачила у запропонованих Порошенком змінах пропозицію «прописати в Конституції сумнозвісний закон Колесніченка-Ківалова».

Під час мовних протестів, будучи міністром економіки в уряді Азарова, Порошенко заявив, що мовне питання не таке важливе для українців.

7 липня 2014 року 57 народних депутатів України, зрозумівши, що більшість лідерів недавньої опозиції, яких на гребінь влади виніс Майдан, звернулися до Конституційного Суду України з проханням визнати Закон України «Про засади державної мовної політики» від 03.07.2012 р. № 5029-VI (закон Колесніченка-Ківалова) «неконституційним повністю у зв'язку із невідповідністю його положень Конституції України».

Ще одна законодавча спроба депутатів від колишньої опозиції, які прийшли у парламент восени 2012 року, скасувати шкідливий закон зазнала невдачі. Законопроект «Про функціонування української мови як державної та порядок застосування інших мов в Україні» авторства В.Яворівського, М.Матіос і тієї ж І.Фаріон (до речі, ініціатора конституційного подання) так і не був винесений на сесійний розгляд.

Відтоді минув майже рік. До високопосадових захисників закону Колесніченка-Ківалова додався Голова Конституційного Суду Ю.Баулін, який досі затягує розгляд цієї справи по суті, порушуючи визначені законом строки провадження, що мало б завершитися ще у січні 2015 року. Новий депутатський призов такого законодавчого і контролюючого запалу, як їхні попередники з обох скликань, не демонструє. Але є винятки. 4 червня в ефірі одного з телеканалів народний депутат Л.Ємець заявив, що у Конституційному Суді сидять злочинці, які спричинилися і до вбивств на Майдані, і до війни на сході.

За нашими даними, Ю.Баулін вже допитаний Службою безпеки України у рамках провадження про узурпацію влади екс-президентом В.Януковичем. Може, він гальмує конституційне подання 57 народних депутатів України через те, що домовляється у високих кабінетах, в яких вважають, що мовне питання, по-перше, не на часі, а по-друге, зняте з порядку денного. Хтозна, але якщо це так, то на зміну голобельній і шовковій русифікації Російської імперії та Радянського Союзу може прийти патріотична русифікація імені багатьох нинішніх політиків, яка продовжуватиме абсолютно безкарно «унормовувати» мовне поле українського суспільства таким чином, щоб українська мова не дуже заважала російськомовним патріотам.

Шанс скасувати закон Колесніченка-Ківалова через Конституційний Суд є, поки там залишаються декілька чесних суддів, каденція яких за півтора-два місяці закінчується. З огляду на це низка громадських організацій звернулася до Ю.Бауліна з вимогою «припинити порушення Закону України «Про Конституційний Суд України» та «Регламенту Конституційного Суду України» і невідкладно включити питання про розгляд справи за конституційним поданням 57 народних депутатів України до порядку денного найближчого пленарного засідання КСУ та призначити день розгляду справи по суті» (текст звернення був опублікований у минулому числі).

Того ж дня, 5 червня, троє народних депутатів Б.Тарасюк, І.Крулько та згадуваний Л.Ємець надіслали відповідний запит тому ж адресатові.

Історія питання

Незважаючи на численні протести громадськості, пікети й мітинги довкола парламенту та негативні експертні висновки, незважаючи на баталії, які розгорнулися у сесійній залі, у липні 2012 року Верховна Рада України ухвалила закон Колесніченка-Ківалова, хоча він був проголосований із грубими порушеннями Регламенту Верховної Ради. Загалом у травні та червні поспіль було побито абсолютний місячний рекорд кількості протестних подій за весь період моніторингу (з 2009 року) Центром дослідження суспільства – 321 і 323. А лише за перший тиждень липня ЦДС зафіксував 139 протестних подій . Загалом кожна десята акція протесту, яка відбулася в Україні у 2012 році, стосувалася мовного питання. У 2010 та 2011 роках мовні протести складали лише 2% від усіх протестів, тобто уп'ятеро менше.

Ухвалення закону ще більше збурило суспільство. У центрі Києва під стінами Українського дому протестувальники розбили наметове містечко, заблокувавши проведення чергової прес-конференції В.Януковича. Спецпідрозділ міліції «Беркут», який застосував палиці і сльозогінний газ, не зміг розігнати людей. І хоча протестна акція на Європейській площі столиці України, названа «мовним майданом», протривала не вельми довго, вона стала однією з прелюдій до масштабного спротиву на Майдані восени 2013 року.

Закон «Про засади державної мовної політики» виник не на порожньому місці. Після президентських виборів, унаслідок яких гарантом Конституції України став В.Янукович, були ще дві спроби – перша у травні 2010 року. Мало хто знає, що тоді представник Президента України у ВРУ Ю.Мірошниченко подав Главі АП С.Льовочкіну як невідкладний законопроект «Про мови в Україні», що, на думку цього регіонала, «відповідає політичному курсу Президента України та положенням Конституції України». Прикметно, що насправді Ю.Мірошниченко долучив до доповідної записки проект під іншою назвою – «Базовий закон «Про мови України». Пояснення просте: на світ Божий витягнули законопроект, ініційований покійним Є.Кушнарьовим ще у 2007 році. Травнева спроба протиснути цей документ зазнала невдачі через те, що новий режим ще не «оперився» – тривала ліквідація Секретаріату Президента Ющенка, а на його руїнах формувалася Адміністрація Януковича.

Друга спроба, здійснена у вересні 2010 року, на відміну від першої, набула розголосу. Законопроект № 1015-3 «Про мови в Україні» Єфремова-Симоненка-Гриневецького, який викликав перше збурення у суспільстві і нечисленні багаторазові протести-пікети під стінами Верховної Ради, одержав публічну (й, очевидно, непублічну) підтримку з Москви. Депутат російської Держдуми, директор Інституту країн СНД К.Затулін, на якого Кремль поклав місію остаточного розв'язання українського мовного питання, заявив: «Для того, щоб бути спокійним за російську мову, потрібно тільки усунути недобросовісну конкуренцію, яка продовжує поки процвітати в Україні. Сумлінна конкуренція російській мові не зашкодить». Він сказав також, що, цілком імовірно, з прийняттям закону деякі вважатимуть своїм обов'язком перед виборцями і демократією у питанні про мови виконаним. «Що ж, інші повинні будуть продовжити боротьбу. Лише після невдачі українсько-російської диверсійної команди з проштовхування законопроекту № 1015-3 за своє українофобське ремесло взялися В.Колесніченко і С.Ківалов. Їхні «засади державної мовної політики» – це, фактично, той самий проект, але із зовсім іншою назвою.

Режим Януковича не обмежився проштовхуванням законопроекту «Про засади державної мовної політики». Паралельно були зроблені кроки іншими стовпами його режиму, апологетами «русского міра». Справжня мета таких цілеспрямованих зусиль полягала у виконанні політичного замовлення російської влади з витіснення української мови з усіх сфер суспільного життя спочатку на частині території України, а потім – «зачистка» української мови і на решті території через підвищення статусу російської мови до фактично другої державної. Все це робилося скоординовано – очевидно, з одного центру.

Хронологія наступу на українську мову

2010 рік, травень

Міністр освіти і науки України Д.Табачник зробив спробу скасувати президентськими руками Концепцію державної мовної політики, підписану Президентом В.Ющенком. А це один із найкращих мовних актів України останнього двадцятиріччя. З цього задуму нічого не вийшло, тож члени панівної тоді Партії регіонів вирішили просто ігнорувати цей документ, ніби він не є частиною українського законодавства. Теперішня влада теж не «помічає» цього акта.

2010 рік, травень

Президент В.Янукович подав законопроект «Про судоустрій і статус суддів», який оперативно був «покращений» тодішнім головою парламентського Комітету з питань правосуддя С.Ківаловим за рахунок доданих до статті 12 пунктів: «4. У судах, поряд з державною, можуть використовуватися регіональні мови або мови меншин відповідно до Закону України «Про ратифікацію Європейської хартії регіональних мов або мов меншин» в порядку, встановленому процесуальним законом. 5. Використання в судочинстві регіональних мов або мов меншин гарантується державою та забезпечується за рахунок коштів Державного бюджету України».

2010 рік, вересень

Щоб маргіналізувати Міжнародний конкурс з української мови імені Петра Яцика і засновані В. Ющенком у 2007 році 14 щорічних стипендій Президента України переможцям цього конкурсу, Президент В.Янукович видав Указ «Про Міжнародний мовно-літературний конкурс учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка», яким заснував 39 щорічних президентських стипендій. При цьому новий конкурс спрямовано «на підвищення рівня знань з української мови і літератури, рідних мов і літератур, виховання у молодого покоління любові до мов Українського народу, забезпечення їх всебічного розвитку», а в указ уведено новий для законодавства термін «мови Українського народу».

2010 рік, осінь

Міністр освіти і науки України Д.Табачник намагається припинити стипендіальне забезпечення переможців конкурсу імені Петра Яцик і підмінити на попередніх етапах цей мовний конкурс мовно-літературним конкурсом імені Тараса Шевченка.

2010 рік, грудень – 2011 рік, січень

Міністр освіти і науки України Д.Табачник робить ще одну спробу звузити поширення української мови, намагаючись проштовхнути без громадського обговорення «Концепцію мовної освіти в Україні», ідеологічною суттю якої було повернення до радянської норми про вільний вибір мови навчання.

2011 рік, лютий

Народний депутат від Партії регіонів О.Бондаренко вирішила проштовхнути у 2-му читанні поданий нею ще у квітні 2010 року законопроект «Про внесення змін до Закону України «Про телебачення і радіомовлення» (щодо приведення у відповідність із вимогами Європейської Конвенції про транскордонне телебачення до програмної концепції мовлення)», яким вона намагалася скасувати чинну норму про 50-відсоткову квоту музичних творів українських авторів чи виконавців у радіо- й телеефірі.

2011 рік, листопад

Прем'єр-міністр України М.Азаров подав у Верховну Раду законопроект «Про внесення змін до Закону України «Про дошкільну освіту», яким було передбачено «забезпечення права вільного вибору батьками мови виховання їх дитини». Автором законопроекту зазначено Д.Табачника.

2011 рік, грудень

Конституційний Суд України своїм рішенням від 13.12.2011 р. № 17-рп/2011 узаконив русифікаторську ініціативу В.Януковича-С.Ківалова, якою дозволено використовувати у судах регіональні мови або мови меншин, тобто, російську мову – незважаючи на конституційне подання 54 народних депутатів України від опозиції, в якому вони охарактеризували положення закону «Про судоустрій і статус суддів» такими, що суперечать Конституції України, і всупереч аж чотирьом окремим думкам членів Конституційного Суду України. Тодішній Голова КСУ, уродженець Макіївки А.Головін підтвердив, що залишається одним із інструментів русифікації у руках В.Януковича та його кліки.

До речі, нинішній Голова КСУ Ю.Баулін є уродженцем сусідньої Луганської області.

2012 рік, квітень

Міністр освіти і науки Д.Табачник підписав наказ про обов'язкове вивчення другої іноземної мови, при цьому уточнивши, що нею може бути будь-яка іноземна мова або російська чи інша мова національних меншин. Це було фактичне запровадження російської мови у програми усіх загальноосвітніх шкіл, починаючи з 2 класу, проти чого виступили чимало батьків у 2013 році. Наприклад, батьки київської школи № 76 з поглибленим вивченням української мови та літератури імені О.Гончара домоглися, щоб їхні діти-п'ятикласники вивчали замість російської німецьку мову. Наказ Д.Табачника скасовано у травні 2014 року.

Д.Табачник ініціював та підписав низку інших наказів, якими розширювалася сфера використання російської мови і відповідно звужувалася сфера застосування української мови як державної. Це стосувалося, зокрема, скасування обов'язкового державного екзамену з української мови у непрофільних ВНЗ, факультативне, за вільним вибором студентів, вивчення української мови.

Процес ухвалення та застосування закону Колесніченка-Ківалова

Ініціатори законопроекту «Про засади державної мовної політики» йшли до своєї

мети прямою залізною ходою. Зокрема, В.Колесніченко взявся «нагинати» ректорів національних вишів України шляхом письмової пропозиції, від якої деякі з них не змогли чи не захотіли відмовитися, а саме: надати позитивний експертний висновок про згаданий законопроект. Підтримали те законодавче «творивo» київські ректори В.Андрущенко (Національний педагогічний університет імені М.П.Драгоманова) і Р.Васько (Національний лінгвістичний університет), а також одеський Національний університет імені І.І.Мечникова. До речі, Р.Васько фігурував у першій п'ятірці виборчого списку Н.Королевської.

Підписавши закон «Про засади державної мовної політики», В.Янукович вирішив хитрувати. Він доручив прем'єр-міністрові України М.Азарову утворити робочу групу з метою доопрацювання закону, а також забезпечити невідкладне затвердження Державної програми всебічного розвитку і функціонування української мови. Доручення про зазначену Державну програму не виконано ні невідкладно, ні «відкладно». Тож від початку 2011 року Україна вперше з 1991 року живе без такої програми.

У робочу групу під керівництвом віце-прем'єр-міністра-міністра охорони здоров'я Р.Богатирьової не увійшли його автори, але ввійшли відомі фахівці, які радикально відредагувавши «засади державної мовної політики» – від зміни самої назви документа («Про порядок застосування мов в Україні») до пропозицій не надавати мовам нацменшин статусу регіональних, а лише запроваджувати заходи з їхнього захисту, якщо на певній території мешкає 30% носіїв такої мови (було 10%). Крім того, документ повертав 75-відсоткову квоту на мовлення українською мовою від загального добового ефіру радіо і телебачення. Це була спроба повернути статус-кво української мови як державної, підважений В.Колесніченком і С.Ківаловим.

Мабуть, такий хід подій був несподіваним для відомих політичних персонажів-українофобів із депутатськими значками. Звинувативши робочу групу і свою ж однопартійку Р.Богатирьову у розхитуванні мовної ситуації і посиленні напруги в суспільстві, вони знову взялися за роботу. Зокрема, В.Колесніченко вже на початку вересня 2012 року (пройшло лише два місяці з часу підписання скандального закону) вніс новий законопроект «Про внесення змін до законодавства України (щодо удосконалення державної мовної політики»).

Цікаво, що паралельно В.Колесніченко сам почав гальмувати запровадження свого ж закону. У вересні 2012 року він звернувся з до прем'єр-міністра М.Азарова з проханням «розглянути можливість прийняття доручення Кабінету Міністрів України для центральних органів виконавчої влади щодо незастосування штрафних санкцій до виробників товарів, що випливають з положень статті 26 Закону України «Про засади державної мовної політики» до часу приведення у відповідність з Законом підзаконних нормативно-правових актів, або схвалення змін до Закону».

У вересні того ж року забили на сполох різні суб'єкти економічної діяльності, сигналізуючи про величезні проблеми, перед якими вони постали внаслідок ухвалення закону. Так, гендиректор Всеукраїнської асоціації автомобільних імпортерів і дилерів О.Назаренко застеріг її членів про ризики штрафу за відсутність інформації про продукцію регіональними мовами на рівні 30% від вартості одержаної для реалізації партії товару, що є дуже істотною сумою навіть за одну машину. Він також повідомив, що Держслужба захисту прав споживачів дала відповідні вказівки щодо проведення перевірок суб'єктів господарювання у Донецькій, Луганській, Одеській та деяких інших областях.

Про економічні збитки від впровадження закону повідомили виробники пива, безалкогольних напоїв і мінеральних, а також президент Американської торгівельної палати в Україні Хорхе Зукоскі, який звернувся з відповідним листом до Президента України .

На початку 2013 року стали відомими результати дослідження, проведеного Центром Політичних Студій та Аналітики. Виявилося, що на виконання закону, який, за підрахунками Міністерства фінансів, потягне на 12-17 мільярдів гривень щорічно, в органів місцевої влади просто немає коштів.

З ухваленням закону «Про засади державної мовної політики» перестав бути чинним попередній закон «Про мови в Україні», який, хоч і був ухвалений у 1989 році, утримував хисткий баланс в умовах практично відсутньої з тих пір мовної політики. Тим часом закон Колесніченка-Ківалова діє вже три роки. «Мовний» закон не буде скасовано, – сказав М.Азаров на початку жовтня 2012 року Як у воду дивився.

 ПАМ'ЯТАЙ!

ТАКЕ НЕ МОЖНА ЗАБУТИ

14 червня 2015 року в Чернівцях, на міському цвинтарі, біля Хреста жертвам політичних репресій, був проведений захід з вшанування пам'яті жертв репресій тоталітарного режиму. Відбулася молитва-панахида, проведена священиком вікарієм УГКЦ КП Валерієм Сиротюком. Вів захід великий патріот України, доцент Чернівецького торговоекономічного інституту КНТЕУ Віктор Бурачек. Відкриваючи дійство, він сказав, що в історії нашого народу є події, які дуже важко і боляче згадувати, бо вони пов'язані з горем людським, і ми не маємо права їх забувати, інакше будемо приречені на повторення таких жахіть.

В.Бурачек є учасником чоловічої хорової капели ЧНУ «Дзвін». У виконанні цього хору прозвучала збірка стрілецьких пісень «Стрілецьким шляхом» на музику Гайворонського. Також було виконано пісню «Коли ви вмирали» на вірші М.Кураха та уривок «Вставай, народе» на слова І.Багряного та музику Г.Китайського. Диригент хору Любомир Равлюк зі своїми хористами ніколи не пропускає таких важливих патріотичних заходів, а капела «Дзвін» є дуже відомою в області та за її межами. Хористи завжди бажані на всіх зібраннях, оскільки їхні чудові козацькі і стрілецькі пісні своєю витонченістю, майстерністю вражають усіх присутніх.

Біля пам'ятника виступив і мер нашого міста Олексій Каспрук. Виступали В.Лютик, голова ОО КУНу, В.Мельничук («Свобода»), Ю.Скорейко («Батьківщина»). На захід був запрошений гість з Вінниці, пан Микола, який на даний час проходить лікування у госпіталі інвалідів ВВВ у Чернівцях. Він нещодавно повернувся із зони АТО.

Усі промовці говорили про те, як жорстоко працювала машина «червоного режиму», знищуючи ні в чому невинних людей. Проводились паралелі з сьогоднішнім днем, коли гинуть наші молоді хлопці в цій кривавій війні, але Землю свою захищають до кінця. Також виступав хор «Гомін Буковини», керівник Орися Татарина. Хористи виконали ряд патріотичних пісень: «Висока могила», «Синьо-жовта Україна». Хори починали і закінчували захід виконанням Гімну України. Організував цей захід Віктор Лютик та Правий Сектор.

Перенесено, пережито моїм рідним народом муки, катування, різні тоталітарні тортури тільки за те, що люди любили свою рідну Землю, свій народ, Україну.

…Замовчували. Але ще живі свідки тих подій, того часу, коли переслідували українців за будь-що. Скільки залишилось невинних спочивати у вічних мерзлотах Соловків, на Колимі, в Караганді, куди їх виселяли.

Пам'ятаймо історію свого народу! Не забуваймо про те, який тернистий шлях пройшли наші діди і батьки, бо таке насправді не можливо забути.

Вічна їм пам'ять і вічна їм слава!

НАШ НАРОД ТЕРПЕЛИВИЙ

Наш народ терпеливий, я знаю
І страждений, і мучений гірко,
Мерзлота Колими і Гулаги –
То ж комусь було це потрібно?
Ці події були насправді,
Люди несли тягар непосильний
А знаходили нас, українців,
Бо любили свою Вітчизну.
Серед ночі будили й гнали
В товарняк, як худобу, бидло
І голодні й холодні нестерпно
Кінця й краю тому не видно.
Виселяли з своїх домівок
Та нічого з собою не брали,
Крик і плач був такий разючий,
Бо прощатись нікому не дали,
Що їм було до того горя,
Їм байдуже, що то за звірство,
Чорну справу свою творили
Червоні хати більшовизму.
Свідки є ще сьогодні живими
Тих жахіть не забути ніколи
І в душі вони ще жеврікють
Та нагадують нам тяжким болем.
Наш народ терпеливий, я знаю
Переніс, пережив, настраждався,
Але твердо він знав – буде день,
Буде осуд, буде історія правди.

Марія КИСИЛЬОВА

 АНОНС

Запрошуємо до участі у Міжнародному "Форумі на підтримку української мови "Нас об'єднає мова"

Форум відбудеться **1-го липня 2015 р. в Києві** в Холі чемпіонів бізнес-центру НСК "Олімпійський" за адресою: вул.Велика Васильківська, 55 (зупинка метро "Олімпійська", колишня станція "Республіканський стадіон"). **Початок рівно о 10:00** (реєстрація з 8-ої ранку до 10:00).

До участі у Форумі запрошуються активісти, науковці, урядовці, громадські діячі, представники ЗМІ з усіх регіонів України та усі кого цікавить і турбує питання повноцінного відродження української мови.

Мета Форуму: голосно заявити усьому українському суспільстві, що настав час повністю відновити і відродити українську мову, навколо якої повинні об'єднуватись усі громадяни України у цей складний для нашої держави час.

Реєструватись для участі у Форумі можна заповнивши і відправивши анкету, яку можна відкрити тут:
https://docs.google.com/forms/d/1uxZuhF9X5lt3slS_H76sF3dHgrhvdtNq0R943A7v60M/viewform

Або відвідайте сайт Всеукраїнського комітету на захист української мови: UAmova.org

Витрати на транспортування для учасників відшкодовуються організаторами Форуму.

 ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Шановна редакціє!
Я не поет, але все своє життя пишу вірші для себе про знедолениму і віками нищену Україну кривавими чужинцями самозваної Росії. Надрукуйте, будь ласка, мій вірш на сторінках моєї улюбленої газети «Нація і держава».

Триста років Україну
Нищила Росія,
Батьківщина угро-фінів,
Колись Московія.

Вона вкрала собі ім'я
Руси-України,
І Росією постала
На її руїнах.

Вона знищила Батурин
І Січ запорізьку
Носіїв святої волі –
Велич українську.

Загарбовану Україну
Гнобила Росія,
І її перетворила
На Малоросію.

Після царів комуністи,
Нищили бандюки –
Православну Україну –
Кати і злодюги.

Вони знищити хотіли
Назавжди Вкраїну,
Волелюбних українців, –
Святую країну.

Така вона всім відома
Імперська Росія,
Самозванна і ворожа
До всіх Московія.

Микола ВІРЧЕНКО,
Ветеран Другої Світової війни,
село Засупоївка,
Яготинський район,
Київська область

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЗУСТРІЧ ПАПИ РИМСЬКОГО ІЗ ЧОРТОМ

Путін вже використав і далі використовуватиме цю і подібні зустрічі для своєї пропаганди

Мабуть, до якогось прикладу політичної коректності, а також, заангажованості світовими подіями слід зарахувати нещодавню зустріч папи Римського Франциска з Володимиром Путіним, як позитивне намагання папи не так припинити агресію Москви супроти України, як врятувати життя християн, які воюють по обох сторонах. Ще не так давно, у лютому цього року, папа Франциск назвав цю війну братовбивчою, мабуть, маючи на увазі не те, що українці та росіяни брати, а, скоріше, що це війна між двома християнськими народами.

За різними джерелами інформація така: Путін запізнився на майже одну годину, а розмова тривала 50 хвилин. Папа переконував Путіна робити заходи для миру в Україні, розмовляли про гуманітарний стан і на сході України, і в Іраку, Сирії, а також про захист християн на Середньому Сході. Папа не порушував справи суверенності ні України, ні Криму. Російська преса подала, що зустріч тривала понад годину.

Можна по-різному оцінювати цю зустріч. Навіть найбільш покірні католики мають право критично оцінити цей захід, оскільки папа, за вказівками церкви, не помиляється тільки у питаннях віри. Папа людина і в інших, зокрема світських справах, так само має людські слабості. Оптимісти, мабуть, вірять, що моральний авторитет папи вплине на агресивність Путіна. Не зважаючи на те, що папа не керує жодними дивізіями, як колись говорив Сталін, то все ж таки папа є духовним авторитетом для 1,2 мільярда католиків. Це могло би заімпонувати Путіну.

З іншого боку, немає сумніву, що Путін вже використав і далі буде використовувати цю і подібні зустрічі для своєї пропаганди, мовляв, він не є агресором в Україні, а, скоріше, шукає миру між Україною та російськомовним населенням в Україні і з цією метою навіть зустрічався з папою у Ватикані.

Окремо можна дискутувати також і про різні приписані мотиви папи, чисто моральні, тобто безпека християн, мир, але й також, більш політично кон'юнктурні, тобто налагодження добрих стосунків із Росією задля екуменізму з російським православ'ям.

У кінцевому результаті, найбільш правдоподібною оцінкою буде та, що для України ця зустріч була нульова, тобто без конкретного ефекту на події в Україні. Від зустрічі не буде в Україні ні ліпше, ні гірше. Російська агресія продовжуватиметься. Путін не пройде епіфанію, тобто не зробить з Росії мирного сусіда України. Це не цинізм, це тяжко пережитий досвідчений реалізм.

У квітні цього року минуло 70 років від ув'язнення радянською владою патріарха Йосифа Сліпого, а також провідного духовенства Української греко-католицької церкви. У радянських архівах того часу є різні документи не тільки про саму подію арешту, але й про обвинувачення, а також витяги з постанов Львівського собору 1946 року про ліквідацію Брестської церковної унії.

У постанові цього собору читаємо: «Зваживши, що римські папи в історії завжди вели свою себелюбну політику, собор висловлює переконання в тому, що в умовах, коли волелюбні народи всього світу боролися за своє існування, Ватикан цілком стояв на боці кривавого фашизму і виступав проти Радянського Союзу, який зусиллям всіх братських об'єднаних народів захистив наш український народ від рабства і знищення та об'єднав усі наші землі в єдину соборну Українську Радянську державу, а тим самим і визволив нас від національного і церковно-релігійного поневолення».

Про подробиці штучного скликання Львівського собору та трагічну роль у ньому речника радянських безбожників, голови ініціативної групи Української греко-католицької церкви із возз'єднання з Російською православною церквою священика Гаврила Костельника, багато відомо. Досить, мабуть, сказати одним реченням, що Львівський собор собором не був взагалі, а був засобом для пропаганди попередника Путіна – Сталіна – для того, щоби знищити ворога безбожницького комунізму – УГКЦ. До речі, в радянських документах дуже часто можна зустріти такі вислови, як «єзуїтські каналії» – так описували речників УГКЦ та Ватикан.

Сьогоднішня Російська Федерація за своїм власним визначенням – це спадкоємець СРСР. До речі, навіть мелодія гімнів та сама. Володимир Путін жалкував за розпадом СРСР та щорічно вшановує своїх попередників, котрі ліквідували УГКЦ та насильно прилучили її вірних і духовенство до сталінської, спотвореної православної церкви Московського патріархату, з якою сьогоднішній Ватикан бажає мати діалог.

Чи загостро сказати, що папа Римський Франциск провів зустріч із чортом? Можливо, але, як єзуїт, Франциск повинен ознайомитись більше докладно з радянськими документами, які яскраво демонструють, як путінські попередники розправлялися з «єзуїтською каналією».

Українці повинні папі Франциску подякувати за його добру волю і старання влаштувати мир в Україні. Водночас, наше провідне духовенство на чолі з верховним архієпископом-патріархом УГКЦ повинні допомогти главі Католицької церкви відкрити свої очі шляхом глибшого ознайомлення з трагічною історією українців-християн та жорстокістю їх, християнських тільки по назві, але безбожницьких по суті, сусідів. Із чортом, як символом зла, не потрібно зустрічатися, бо він використає таку зустріч для себе. Його треба постійно поборювати. Перемога добра над злом залежить від нас усіх, а також від папи Франциска.

Аскольд ЛОЗИНСЬКИЙ,
колишній голова
Світового конгресу українців, юрист
Радіо Свобода

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

ГРУЗІЯ – УКРАЇНА. КОРІННЯ ЛЮДЯНОСТІ

12 червня в Українському національному інформаційному агентстві «Укрінформ» відбулася подія, яка за своїм духовним наповненням вартує уваги якнайширших кіл української інтелігенції, людей мистецтва, політиків, громадськості в цілому. Тут, за підтримки Міністерства молоді та спорту Грузії, відбулася презентація фотовиставки Наталії Тонкаль «Грузія очима українців». Крім того, в рамках заходу його учасники мали приємну та щасливу нагоду доторкнутися до високого мистецтва, переглянувши фільм Заза Урушадзе «Мандарини».

Презентацію відкривав молодий посол Грузії в Україні Малхаз Гегечкорі, статус якого заслуговує на те, щоб про нього сказати окремо, як і про його місію в Україні.

Посада молодого посла є цьогорічним проектом Міністерства спорту та молоді Грузії. За словами Гегечкорі, в обов'язки таких представників входить розвиток культури Грузії в різних країнах світу – США, Австрії, Франції, Великій Британії, Польщі, Чехії, Литві, Україні, Туреччині та ін. Крім цього, під час перебування на посаді він повинен налагодити та підтримувати контакти з грузинською діаспорою. Чом би не запозичити грузинський досвід «молодому» міністерству України з метою поширення про неї правдивої інформації в світі?

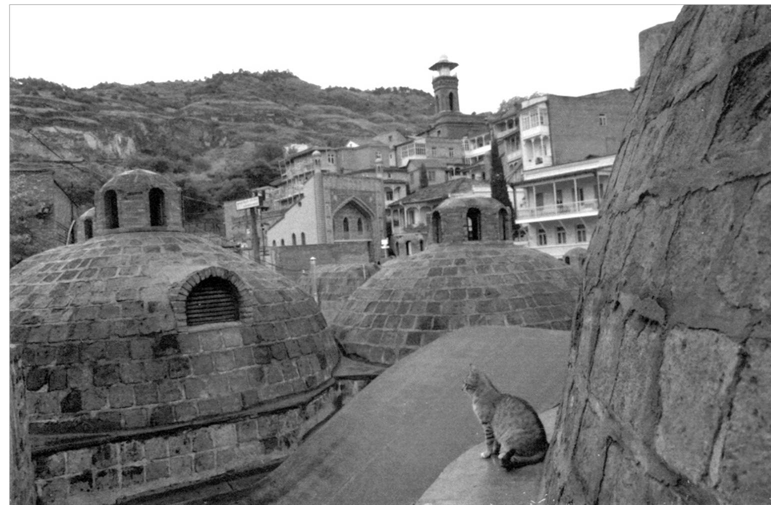
Одним із заходів, які знайомлять жителів України з грузинською культурою, є фотовиставка Наталії Тонкаль «Грузія очима українців». Цікава вона тим, що показує країну такою, якою її бачить турист-іноземець, і це, на думку Гегечкорі, допоможе відкрити сусідку України з нових сторін навіть самим грузинам.

Сама Наталя Тонкаль розповідала про свої враження від Грузії натхненно та емоційно, а насамкінець порадила всім відвідати цю прекрасну країну, пізнавши яку, людина обов'язково зніюється, бо збагачується духовно.

Як зазначив молодий посол, подібні фотовиставки проводяться не вперше. «Ми повинні допомагати людям, які цікавляться грузинською культурою. Ми допомагаємо організовувати виставки, вирішуємо всі технічні питання, щоб все пройшло на високому рівні», – підкреслив він.

Собор Святої Трійці в Тбілісі

Сіркові лазні в Тбілісі

Монастир Моцамета, монастир Святих Давида і Костянтина

Думаю, ми стали іншими і збагатилися духовно ще й завдяки прекрасному фільму «Мандарини». Так майстерно відтворювати складні перипетії, які відбуваються на Кавказі, вміють, здається, тільки грузини. Пропускаючи людські страждання, біль і радість через своє, національне світобачення, творці фільму таким чином забезпечують силу планетарного звучання подіям, що відбувалися на грузинській землі понад двадцять років тому.

Стрічка «Мандарини» грузинського режисера Заза Урушадзе сьогодні має велике значення для України, враховуючи бойові дії на Донбасі. Дія картини, номінованої на кінопремію Оскар, ілюструє перипетії грузинсько-абхазької війни 1992 року. Ми відчуваємо пережите там і тоді глибиною своїх сердець, корінням людяності, яке впродовж століть єднає наші народи.

Марія БАЗЕЛЮК
Світлини Наталії Тонкаль

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор
Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія
Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б,
м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: ФОП Брацюнь С.І.
Філія ГУ по м.Києву та Київській обл.
№ 10026/0195.
АТ «ОЩАДБАНК». МФО 322669
ЕДРПОУ 2305606776
№26003500849590(UAH)

Газету набрано і зверстано
у комп'ютерно-видавничому центрі
Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9